

[Victor Pürschel.]

Strafferammen ikke gaar op over Hæfte. Det er derfor ikke helt rigtigt at sige, at dette Ændringsforslag kun er formelt.

Dernæst talte Ministeren om sin Formulering af det meget omstridte Punkt, den medicinske Indikation, og jeg maa sige, at det hørte jeg med nogen Bekymring, for det forekommer mig, at Ministeren ved sine Udtalelser her i Dag rakte en Haand til den Fortolkning, som har været saa overordentlig betydningsfuld for den Udvidelse af den medicinske Indikation, som har fundet Sted fra visse Lægers Side, den nemlig, hvor man lægger saa stærk Vægt paa den psykiske Depression. Det, der er det farlige ved at tage dette Moment med ind, er, at der her ikke er Tale om objektive Kriterier; og det er det, der overhovedet mangler i nogen Grad, naar man giver det den Fortolkning, som Ministeren i Dag har givet.

Den psykiske Depressioen, ja, den er fuldstændig forsvundet, naar Sagen kommer for, naar den skal bedømmes, man har kun Lægens Udtalelse at støtte sig paa. Han har atter i mange Tilfælde, som en Række Vidneforklaringer under disse Sager viser, kun Kvindens Udtalelse at støtte sig paa. Hun kommer op og siger til ham: Jeg er fortvivlet, jeg begaar Selvmord. Og saa handler han paa det Grundlag med det Resultat, som vi saa i Retten, at en Kvinde staar op og siger: Ja, jeg gik jo op og fortalte, at jeg var meget ked af det og vilde begaa Selvmord, og det troede han paa! Det er det, der er det uhyre farlige ved at tage den psykiske Depression med ind, saaledes som Ministeren har gjort det ved sine Udtalelser i Dag, og jeg kan derfor ikke give Ministeren Ret i, at den Formulering, han har givet, saa langt er at foretrække for den, man hidtil har opereret med som den medicinske. Ministeren karakteriserede sin egen Formulering som fuldt saa klar og mere saglig rigtig.

Naar den højtærede Minister gik imod det, han kaldte „alle Adjektiverne“, som var brugt i de Konservatives Formulering, vil jeg gerne sige, at jeg er enig med Ministeren i, at hvor det drejer sig om en Domstols Bedømmelse af et Forhold, som i Virkeligheden er og bliver et Skøn, spiller Adjektiverne ikke saa forfærdelig stor en Rolle, til Tider maaske slet ingen, men denne Bestemmelse er ikke skrevet alene med Henblik paa Domstolenes Anvendelse af dem. Og for den læste Læser, som han gennemsnitlig er — og jeg tror ogsaa for den Læge, der læser — vil disse Adjektiver alligevel fremhæve noget vigtigt, og deri-

gennem tror jeg, at disse Adjektiver, der i øvrigt for største Delen er hentet fra Kommissionsbetænkningen, har deres Betydning; og jeg maa have Lov til at fremhæve, at Lægerne har officielt erklæret sig tilfreds med den Formulering, som vi har givet. Jeg er ikke blind for, at den højtærede Minister ogsaa til Fordel for sin Formulering kan anføre visse Læger (*Justitsministeren* [Steincke]: Meget betydelige), og jeg skal gerne indrømme Ministeren, at det er meget betydelige Læger. Om Brugen af Adjektiver i denne Forbindelse skal vi overhovedet ikke diskutere.

Naar Ministeren dernæst med Hensyn til Seksualklinikkerne kom, maa jeg have Lov til at sige, lidt højt op — Stemmen blev hævet, og Udtrykkene blev lidt voldsomme —, vil jeg gerne minde om, hvad en gammel Højesteretssagfører sagde, at en lang Erfaring har lært mig, at naar min Modpart begynder at bruge de meget stærke og voldsomme Udtryk, er det ofte blot, fordi han selv føler, at hans Sag ikke staar rigtig godt, og dette tror jeg, der er noget om i dette Tilfælde.

Ministeren brugte saa uhyre voldsomme Udtryk om Nødvendigheden af Oplysning. Nu er det jo dog, som allerede det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har fremhævet, saaledes, at man har levet i nogle Aar, og det er jo dog ogsaa saaledes, at det store Flertal af Ungdommen, baade her og uden for Danmarks Grænser, har klarret sig meget godt. Det er kun et lille Mindretal, et meget lille Mindretal, der paa disse Punkter er kommet i Vanskeligheder. Derfor tror jeg, at Trangen til denne Oplysningstjeneste, om hvilken den ærede socialdemokratiske Ordfører i øvrigt talte med saa stor Iver, og som altsaa er taget op fra anden Side, er ikke nær saa stor, som man med en vis hysterisk Overdrivelse for Tiden gør det til.

Men jeg betvivler i øvrigt ikke, at Ministerens Formaal med denne Paragraf er det bedst mulige, og derom har jeg heller ikke sagt noget i den Udvalgsbetænkning, hvoraf de Konservatives Del, som Ministeren ganske rigtigt formodede, er skrevet af mig. Nej, men jeg tænker paa hele den Kreds — som Ministeren jo ikke har alt for megen Respekt for —, der er saa uhyre ivrig for denne Seksualoplysning. Hvad er det, de vil? Hvad er det, de vil bruge Klinikkerne til? Det ved Ministeren saa godt som jeg, maaske bedre — Ministeren ved jo i Regelen det meste bedre, end jeg ved det.

Naar Ministeren siger, at det er ansete